

Forfatter: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind

Titel: BREV TIL: Quaade, George Joachim FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1868-11-22)

Citation: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind: "BREV TIL: Quaade, George Joachim FRA: Frijs, Christian Emil Krag-Juel-Vind (1868-11-22)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)*, Henrik Koppels Forlag, s. 195. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-002-shoot-L0018250060020112.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Udenrigsminister Grev Frijs til Kammerherre Quaade, Gesandt i Berlin

Kjøbenhavn, 22. November 1868.

Kjære Quaade! Min hjertelige Tak for Deres 2 sidste Meddelelser. . . . Igaarftes indbragtes et Brev til mig adresseret til Dem, hvilket forekommer mig noget forunderligt, da der blev yttret til Portnersken, at det var efter Aftale at det adresseredes og herom veed jeg Intet og Portn er sken kunde ikke give nogen paalidelig Oplysning om, hvorfra det var i »Railands«, jeg formoder det skal betyde Rainais,¹⁾ men hvorfor jeg ikke vil paatage mig Besørgelsen, men lader det gaae med Breve eller Pakke fra Udenrigsministerium, det er fordi det muligviis kunde være en eller anden Finte fra Hrr. Moltzen som i denne Tid er stærkt paa Spil, saavel med finansielle Speculationer som med at sætte Luus i Skindpelsen. De kan nok vide for hvem. Hans troe gamle Haandlanger den saakaldte »Oberbürgermeister«²⁾ er i Gang men jeg skal forhaabentlig nok kunne sørge for at herved ingen Fortræd bevirkes, idet deres Antal som troe paa Blixenske Mirakelkure ogsaa i Politik for hvert Aar taber sig. Jeg anbefaler Dem til nøiagtig Gjennemlæsning Carl Scheel Plessens Svar i Rendsborg,³⁾ der er af sædvanlig perfid og løgnagtig Natur, men dette er jo hvad for Nutiden har den bedste

1 En fhv. Konsul E. L. Rainais boede i 1868 Jagtvejen 49, København.

2 Borgmester L. G. Larsen.

3 »Dannevirke« 21/11 1868 meddeler, at 16/11 var Landdagsmand Callsens, med ca. 14,000 Underskrifter forsynede, Adresse om at udvirke, at de til Danmark udvandrede Slesvigere under Ophold i Slesvig maatte blive behandlede som danske Undersaatter, til Behandling i den rendsborgske Provinslanddag. Den kgl. Kommissær, Baron Scheel-Plessen hævdede, at de fra Danmark til Slesvig tilbagevendende Slesvigere i Almindelighed er blevet behandlede med den største Mildhed og Skaansel. I Regelen blev de behandlede som Udlændinge, der opholder sig i Landet. »Men det er Regeringens Pligt, i visse Tilfælde endog en hellig Pligt for den, at holde et vaagent Øie med Udlændinges Færd og at drage Omsorg for, at den ikke giver Anledning til berettiget Utilfredshed.« s. 196 Cours og jeg ønsker ham til Lykke med denne Production, hvorfor han dog vel engang vil høste Tak til Løn, naar man engang skal til at producere sig med Løgn da er det bedst at tage Munden saa fuld som mulig; der bliver da altid Noget tilbage heraf som troes og dette er aabenbart alt en betydelig Gevinst for en slet Sag; især bliver han storartet, naar han taler om »eine heilige Pflicht« der Regierung. — Jeg formoder at De vil let kunne skaffe Dem en aldeles paalidelig Gjengivelse af hans Ord; jeg skal ogsaa fra min Side bestræbe mig derfor, men jeg troer forresten at man kan stole fuldkomment paa Referatet i »Neue Preussische Zeitung«, dog forsaaavidt som det skulde blive nødvendigt bogstavelig at henholde sig hertil, da denne Udtalelse maa betragtes som officiel, da vil det naturligviis være nødvendigt at have en Afskrift af Referatet i Landdagstidenden i Rendsborg, thi det er dog tænkeligt, at man kan have lagt noget til eller trukket noget fra efter som det passede til Hensigten i bemeldte Avis. — Det forekommer mig ret betegnende at forinden man egentlig vil indlade sig paa en Discussion med Dem da søger man at binde sig ved Udtalelse paa 3die Sted; jeg troer dog, at det efter det retlige Grundlag som der findes givet saavel ved selve Wienerfreden som i vore ældre Conventioner, vil blive vanskeligt at tage Sagen paa den lette Maade som Hs. Excellence Overpræsidenten og for at aflede Opmærksomheden fra selve Hovedquæstionen at tale om Dansk- og Tydsktalende, hvilket naturligviis ikke har ringeste Smule at gjøre med den Quæstion, hvorvidt den i § 19 indrømmede Ret strækker sig; af saakaldte Humanitetshensyn er denne Artikel aabenbart endog af de overmodige Seierherrer selv indført for i sin Tid ikke at træde den vague europæiske Opinion altfor nær, og det er aabenbart smukt og humant nu i Anvendelsen, da der kan opstaae nogle Forpligtelser for En af bemeldte selvredigerede Artikel, da i Humanitetens og Mildhedens Interesse . . . at indskrænke denne af Hensyn til Regjeringens helliges. 197 Pligter. Hvad Hrr. Plessen kalder »Geschäft« er, som De vistnok alfor tydelig erindrer, ogsaa udtrykkelig betegnet i bemeldte Wienerfred, og er just det som hyppigst finder Sted nemlig Besiddelsen og Bestyrelsen af faste Eiendomme, da det som altid i slige Tilfælde er den besiddende Middelstand paa Landet der fastest holder ved Tro paa Konge og Fædreland, og ikke Adel der nutildags alfor tidt lokkes ved Hofdistinctioner etc. etc. etc. etc. vide Bernstorff- Gyldensteen ¹⁾ etc. eller Byernes ofte skiftende Befolkning, hvilken Sidste aldrig saa ublandet kan indeholde det nationale Element og det er næsten udelukkende denne Middelstand — hvad der tidligere kaldtes Bønder — som har i vidt Omfang benyttet sig af Artikel 19, og da man nu herved muligviis i nogle Aar kan miste nogle haandfaste Soldater, da beordres Renegaten Plessen til at sætte alle Haandlangere i Bevægelse for at chicanere bemeldte Befolkning ved sin Hjemvenden og under Røgteisen af sin lovlige Gjerning. — Man skulde troe at dette vare Gjerninger og Forholdsregler som ikke vare en stor og mægtig Nation værdige, men Tydskerne kunne trods deres Storhed og Enighed ikke glemme smaalig chicane, og unnlade at tilfredsstille gammel slesvigholsteensk Hævnlyst (vide atter Deputeretkammerets Optræden med Hensyn til det Carstensenske Forslag) ²⁾ — en stor Deel forhaabentlig fordi de ikke kunne see det men desværre en stor Deel navnlig af det liberale Parti fordi de i saa Henseende ikke have kunnet overvinde deres Tilbøielighed som Smaatydskere og den dermed i Forbindelse staaende Lyst til Smaadrillerier, Egenskaber som dog forhaabentligs. 198 efterhaanden ville tabe sig; dog nu maa jeg slutte og varmt anbefale Dem at bevare Deres Taalmodighed og Seighed ogsaa i den forestaaende Forhandling.

13*

C. E. Frijs.